

ת"פ 22168/07/14 - מדינת ישראל נגד חמד אבו עראר - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

4 במאי 2016

ת"פ 22168-07-14 מדינת ישראל נ' אבו עראר

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה

המאשימה

מדינת ישראל
ע"י באת-כוחה עו"ד ליבנת רחמים-בנני

נגד

הנאשם

חמד אבו עראר - בעצמו
ע"י בא-כוחו עו"ד מאיר סויסה

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת-דין

הרקע העובדתי:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים ופציעה כשהעברין מזוין.

על-פי המתואר בכתב האישום, הנאשם וג א ע (להלן: "**המתלונן**") גרו במועד הרלוונטי בסמיכות זה לזה בשכונה 2 בערערה. ביום 5.7.14, בשעה 19:00, הלך המתלונן לכיוון ביתו בשכונה 2 בערערה והבחין בנאשם אשר חסם את השביל לביתו עם חביות וחוט. המתלונן ניגש לנאשם ואמר לו שהוא לא יכול לעבור לחצר ביתו נוכח מעשיו. הנאשם בתגובה איים על המתלונן באומרו שזה לא השטח שלו וכי הוא "יראה לו מה זה". במעמד זה, הוציא הנאשם סכין מכיס מכנסיו ופצע את המתלונן בכך שדקר אותו בשוק השמאלית, באמה השמאלית בסמוך לכתף ובבטנו. המתלונן איבד הכרתו ופונה לבית החולים לצורך קבלת טיפול רפואי. בעקבות מעשיו אלו נגרמו למתלונן חבלות של ממש בדמות פצע באמה באורך 4 ס"מ, פצע בירך באורך 2 ס"מ אשר נסגרו באמצעות סיכות וכן פצע בבטן.

יריעת המחלוקת:

בדיון מיום 11.2.15 כפר הנאשם במיוחס לו. לדבריו, במועד האירוע המתלונן הוא זה שהסיג גבול בכך שנכנס לשטחו. הלה ציין כי במעמד זה החזיק חוט מדידה בלבד עמו מדד את השטח ובשום אופן לא החזיק בסכין או בכלי משחית אחר. כמו כן, ציין כי המדובר בתקיפה הדדית של השניים אותה יזם המתלונן אשר במהלכה נפל המתלונן על ברזלים וסלעים שהיו בחצר. לדבריו, החבלות שנמצאו על גופו של הנאשם לא נגרמו בעקבות מעשיו אלא כי אם בעקבות נפילתו על

עמוד 1

אותם ברזלים.

טיעוני הצדדים:

בא-כוח המאשימה בסיכומיו בכתב ציין כי אפילו עסקין ב"גרסה מול גרסה" יש ליתן את הבכורה לגרסת המתלון אשר העיד באופן קוהרנטי וסדור וזאת ביחס לכלל הפרטים ובכלל זאת, הרקע לסכסוך, מקום המפגש, תיאור הסכין, מקום המצאה וכן מטרת החזקתה.

מעבר לעדות המתלון הפנה לשורת של ראיות אשר לשיטתו מחזקות את גרסת המתלון ומתיישבות עם תוכנה. כך הפנה לשיחה למוקד 100 אשר מחזקת באופן ממשי את גרסת המתלון וכך גם לעדותו של השוטר מר מיכאל יצחק אשר הגיע למקום האירוע בעקבות הדיווח. הלה ביקש להכשיר עדות שמועה זו באמצעות סייג "אמרת קורבן אלימות". לכך גם יש להוסיף את החבלות שנמצאו על גופו של המתלון אשר מתיישבות באופן מלא עם גרסתו ומנגד סותרות את גרסת ההגנה. הלה גם הפנה לחוסר שיתוף הפעולה של הנאשם במהלך חקירתו, התנהלות אשר מחזקת אף היא את ראיות התביעה. אשר לעדותו של הנאשם, הלה סבור כי זו מלאה בסתירות ופרכות ועל-כן יש לדחותה ולהרשיעו במיוחס לו.

מנגד, בא-כוח הנאשם בסיכומיו הפנה לכך שבתיק זה מלבד גרסתו של המתלון לא הובאה כל ראיה חפצית, אובייקטיבית אשר יש בה כדי לתמוך בגרסתו. לדבריו, למתלון מניע ברור להפליל את הנאשם, ונסוב סביב המחלוקת שניטשה בין השניים בנוגע לקו הגבול המפריד בין חצרות ביתם. זאת ועוד, הלה סבור כי בתיק זה נפלו ליקויים ומחדלי חקירה רבים אשר יש בהם כדי לפגוע בהגנת הנאשם. בעניין זה הפנה לעדויותיהם של השוטרים ישראל אברהם ויחזקאל משה, אשר נמנעו מלברר לאשורם של דברים את מקום המאבק לאחר שהנאשם טען כי המקום עליו מצביע המתלון אינו המקום הנכון. בדומה, הפנה לעדויותיהם של העדים אלון ברד ומיכאל יצחק אשר לא ירדו לשטח ובדקו פרטים מהותיים אשר יכלו לשפוך אור רב על גרסת הנאשם.

באשר לעדות המתלון - הלה ביקש תחילה מבית המשפט ליתן דעתו לממדי גופו גדולים, לא כל שכן אל מול ממדיו של הנאשם שהינו צנום וקטן ממדים. כמו כן, הלה סבור כי עדותו מעלה תהיות רבות, מבולבלת, חסרת קוהרנטיות ומלאה בסתירות רבות ובכלל זאת, מיקום הסכין בכיסו של הנאשם, הבאת הסכין על-ידי הקטין, מספר הדקירות, ועדי ראיה שהיו נוכחים במקום. לעומת זאת, לשיטתו, הנאשם העיד באופן קולח, רציף, בפרטי פרטים וללא התחכמויות למיניהן. בנסיבות אלו, עתר לבכר את גרסתו של הנאשם ולזכותו מן המיוחס לו ולו מחמת הספק.

פרשת התביעה

בתיק זה העידו מספר רב של עדי תביעה, רובם המכריע שוטרים שביצעו פעולות חקירה ופעולות טכניות שונות. מטעמי יעילות, בית המשפט יציין בתמצית את הפעולות ועיקרי העדות של השוטרים, כאשר עדות המתלון ועדות הנאשם יפורטו בנפרד ובאריכות במסגרת הדיון וההכרעה.

עד תביעה 9, השוטר משה יחזקאל:

עד זה צילם את זירת האירוע וכן חקר את הנאשם ביום 8.7.14, שעה 19:07. במסגרת חקירה זו הציג בפני הנאשם את התמונות של המתלון ג מצביע על המקום בו בוצעה הדקירה על מנת לקבל את התייחסותו להצבעה זו. הודעת הנאשם מהמועד הנ"ל הוגשה לבית המשפט וסומנה **ת/4**.

בחקירתו הנגדית אישר העד כי הנאשם לא רצה להגיע למקום האירוע ולהצביע במדויק היכן אירע המקרה נשוא כתב האישום הואיל וחשש שאשתו ואמו יראו אותו כבול באזיקים, טענה שמצאה ביטוי גם בהודעתו של הנאשם (פרוטוקול מיום 11.5.15, עמ' 8, ש' 10).

עד תביעה 4, השוטר ישראל אברהם:

עד זה חקר את העדה - עאליה - אשר על-פי גרסת המתלון, בנה פאיק מסר את הסכין לנאשם. כמו כן, חקר פעמיים את הנאשם ביום 8.7.14. הודעות של הנאשם הוגשו וסומנו **ת/6 ו-ת/7** בהתאמה. בחקירתו הנגדית ציין העד כי ביקש מהנאשם לבוא ולהצביע על מקום האירוע, אולם, האחרון סירב וזאת על אף שנאמר לו כי אף אדם לא יראה אותו בסיטואציה זו (עמ' 11, ש' 5).

עד תביעה 10, השוטר אושר מימון:

עד זה צילם את מקום האירוע נשוא כתב האישום. צילומים אלו הוגשו לבית המשפט וסומנו **ת/8**.

עד תביעה 5, השוטרת טל ורדי:

עדה זו ערכה את העימות שבוצע בין הנאשם למתלון אשר הוגש וסומן **ת/9**. זו בעדותה ציינה כי לאחר העימות עלה הצורך בהצבעה על זירת האירוע, אולם, התעורר קושי בלבצע פעולה זו נוכח המצב הביטחוני ביישוב ערוער.

עד תביעה 6, השוטר חיים מויאל:

עד זה הגיע ביום האירוע לזירה יחד עם השוטר יצחק ולאחר שהמתלון פונה לקבל טיפול השתתף באיתור החשוד יחד עם מפקד "הנקודה" (עמ' 18, ש' 15-19). יצוין כי הלה הוסיף כי לא הייתה לו בעיה להגיע ליישוב ערוער ביום 7.7.14 (עמ' 19, ש' 3).

עד תביעה 7, השוטר דוד סנדרוביץ:

עד זה גבה את עדותו של המתלון אשר נערכה בבית החולים וכן צילם את החבלות שנמצאו על גפו לאחר האירוע. תיעוד החבלות סומנו **ת/10**. בחקירתו הנגדית תיאר את מצבו של המתלון לאחר אירוע התקיפה: "**לציין שהוא היה**

אחרי אירוע תקיפה, תשוש, אחרי דקירה, אחרי התעלפות ובמצב תשוש אבל הוא ענה לעניין" (עמ' 20, ש' 28-29).

עד תביעה 6, השוטר אלון ברד:

עד זה גבה את הודעת הנאשם מיום 6.7.15 אשר הוגשה וסומנה ת/12.

עד תביעה 3, השוטר מיכאל יצחק:

עד זה הגיע במועד הרלוונטי לכתב האישום למקום האירוע בעקבות קריאה שהתקבלה במוקד המשטרה. הלה ציין כי חבר למודיע וכן הבחין כי ידו של האחרון חבושה. הלה פירט את תיאור האירוע אותו תיאר המתלון מיד בסמוך לאירוע: **"הוא אמר לי שבחור בשם פאיז במהלך היום נתן לו דקירה ביד וברגל והמשפחה שלו פינתה אותו לקופת חולים כללית בשכונה 2 בערוער ולאחר מכן הוא הגיע לבית שלו. זה היה בסביבות 19:00, צום הרמדאן נפתח"**. בהמשך ציין כי בהמשך ערכו סריקות באזור על מנת למצוא את הדוקר, אולם, לאחר שלא נמצא עזבו את המקום (עמ' 44, ש' 15-22). הדו"ח שערך עד זה הוגש לבית המשפט וסומן ת/13.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את עדי התביעה, המתלון והנאשם באופן בלתי אמצעי, לאחר שעברתי על המוצגים השונים, ושמעתי טיעוני הצדדים, מצאתי כי המאשימה הוכיחה את המיוחס לנאשם מעבר לכל ספק סביר, ועל-כן להרשיעו במיוחס לו בכתב האישום.

ראשית, כנתון שאינו שנוי במחלוקת, אף לא אחד מהצדדים חלוק על קיומו של סכסוך בין הנאשם למתלון שעניינו מיקום קו הגבול בין שתי חצרות בתיהם. למעשה, גם אין מחלוקת ממשית כי לאחר המפגש בין הנאשם למתלון המתלון מצא עצמו דקור/פצוע בחלקי גוף שונים, לרבות פציעה בכתף שמאל, פציעה בבטן, פציעה ברגל שמאל ושבר באגודל יד ימין. בעוד המתלון טוען כי הנאשם הוא זה שדקר אותו ושבר לו את האצבע, הנאשם מנגד מתאר דחיפה של המתלון ארצה, לאחר שהותקף על-ידו, דחיפה שלאחריה נפצע המתלון כפי הנראה מסלעים וברזלים שהיו פזורים במקום. עוד ישנה מחלוקת ביחס למקום התקיפה (האם בתוך שטחו של הנאשם או בשביל החוצץ בין בתיהם), מחלוקת אשר משליכה על היתכנות כל אחד מהגרסאות של מי מהצדדים.

מבין שתי הגרסאות הנ"ל מצאתי במובהק לבכר את גרסתו של המתלון על-פני גרסתו של הנאשם. עדותו של המתלון בבית המשפט הייתה עדות ברורה וחד-משמעית, עדות אשר גם אם היתה בחלקה נרגזת הייתה אותנטית וקולחת, עדות כרונולוגית רבת פרטים, הן ביחס לאופן התקיפה והן ביחס לפרטים נוספים המצויים בפריפריה.

לגופם של דברים, האירוע אליבא דידו של המתלון התחיל בכך שהנאשם העביר חוט בניה ב"אלכסון" בניגוד למוסכם

ובאופן אשר חסם את הכניסה לביתו. בעקבות כך פנה לנאשם על מנת שיוריד את החוט בכדי שיוכל לעבור עם רכבו. זה האחרון בתגובה לכך שלף מכיסו סכין ופצע אותו. כך מצאו הדברים את ביטויים:

"היינו ברמדאן, ניגשתי בשביל שיורד למטה לכיוון הבית, ראיתי את השכן שם חביות וחוטאים, הוא חסם לי את הכניסה לרכב, ניגשתי אליו. השכן הוא חמד אבו ערר זה שיושב מולי. זה היה בשעות 18:00-19:00, אני הייתי בצום משעה 05:00 ולא היה לי כוח לדבר. האוכל של הצום עוד חצי שעה, ניגשתי אליו ואמרתי לו שאני לא יכול להיכנס לבית, זה לא מקובל, אל תעשה בעיות, הוא לא התייחס אלי, איך שאני ירדתי ראיתי סכין עם ילד קטן של אח שלו, אני לא ידעתי אם יש לי בעיות אבל אני לא מחזיק סכין, חשבתי שהוא רוצה לחתוך חוט או משהו, הוא שם את הסכין בכיס האחורי מצד שמאל, הוא ימין אני לא זוכר, זה היה לפני שנה. כשאני דיברתי איתו על זה הוא ישר הוציא את הסכין מהכיס ופצע אותי ברגל ומרים חולצה ומצביע על הבטן, מצביע על הצלקת ביד שמאל, גם ברגל אבל יש אישה אני לא אוריד את המכנסיים. כשהוא תקף אותי אני נפלתי, באתי לקום ותפסה אותי עליה אשתו של אח שלו, כשאני תפסתי אותו בחולצה כדי שהוא לא יברח, הבן אדם נעלם תוך שניה" (ההדגשות לא במקור, וכך גם ביחס לכל ההדגשות במובאות בהמשך הכרעת-הדין - ד.ב.ט.).

בהמשך ציין המתלונן כי למקום הגיעו בני משפחה רבים מהשכונה ולאחר מכן התעלף במקלחת. זה ציין כי הוא לא יודע מי פינה אותו למרפאה שם ניתן לו הטיפול הראשוני. בהמשך פונה על ידי אחיו מוניר לבית החולים סורקה (עמ' 22, ש' 3-20). לדבריו, לתקיפה קדם איום: "זה השטח שלו אל תתקרב לפה והוא יראה לי מה זה".

המתלונן ידע לתת תיאור מפורט של הסכין עמה פצע אותו הנאשם: "באורך של 20 ס"מ בצבע כחול. הוא שם אותה בשמאל ואז הוא הוציא אותה מימין הילד הביא לו אותה".

המתלונן פירט פעם נוספת במהלך עדותו את האופן בו הבחין כי הילד מעביר לנאשם את הסכין בשלב שבו ירד לכיוונו של הנאשם, שבאותה עת מתח את החוט: "הילד ירד כמעט איתי והוא שלח אותו להביא סכין, אני לא ידעתי בשביל מה להביא סכין חשבתי לחתוך את החוט. אם היו לי בעיות איתו לא היה לי סכין, אני באתי ברגל..." (עמ' 23, ש' 4). בהמשך אף ציין במפורש כי הוא מבין שהילד לא הביא את הסכין או התבקש להביאה מלכתחילה במטרה לפגוע בו: "...בשבילי זה לא חשוב. למה? הוא הביא את זה למטרה אחרת ולא בשביל לפגוע בי. כשהוא שלף את זה מימין אני ראיתי".

בצדק נטען כי פירוט זה של השתלשלות הדברים, לרבות מעורבותו של אותו ילד, יש בו לנסוך ממד של אותנטיות על גרסתו. כך גם אין לומר שהמתלונן הכניס מעורבותו של אותו ילד בשם פאיק על מנת לסבכו או על מנת להפעיל לחץ על הנאשם, שכן לצד תיאור הבאת הסכין המתלונן מציין שברור לו שלא היתה מלכתחילה כוונה מלעשות שימוש בסכין כדי לפצוע אותו. פשיטא כי אותו תיאור נמסר מתוך רצון לדבוק בהשתלשלות האירועים כפי התרחשותם ולא מתוך תחכום יתר מצידו של המתלונן.

ניכר היה כעסו הרב של המתלונן על הנאשם במהלך עדותו. אכן, לא אחת זה השיב לבא-כוח הנאשם באופן מתריס. יחד עם זאת, להתרשמות בית המשפט אין המדובר בכעס שנובע ממצוקה אליה נכנס נוכח החקירה הנגדית או גילוי

סתירה כזו או אחרת בגרסתו. נדמה כי אותו כעס נבע מאותה תזה של הנאשם שהוטחה בו, לפיה הלה פלש לחצר ביתו, היכה אותו ונפצע חבלות כה רבות כתוצאה מנפילה על סלעים.

בהקשר לכך, בא-כוח הנאשם ביקש ללמד על סתירות הקיימות בין גרסאותיו השונות של המתלון במשטרה, ובדומה סתירות בין עדותו לבין אותן גרסאות. ביחס לכך יצוין כי הגם שהמתלון נחקר רבות ביחס לאותן סתירות נטענות, בסופם של דברים, ההגנה, מטעמים השמורים עימה, לא ביקשה להגיש לבית המשפט הודעותיו של המתלון במשטרה. במצב דברים זה, ספק עד כמה בית המשפט יכול לעמוד על אותן סתירות, אם בכלל.

יתירה מכך, גם אם בית המשפט למעלה מן הצורך יתייחס אך ורק לאותן נקודות ש"הוארו" על-ידי ההגנה במהלך חקירתו הנגדית של הנאשם, ספק האם מדובר בסתירות היורדות לשורשם של דברים. הדברים אמורים בין היתר ביחס לכיס שבו שם הנאשם את הסכין לאחר שקיבלה מהקטין אל מול התיאור הקשור לאופן הוצאתה (נושא שבו התמקד הסניגור ארוכות, ור' ביחס לכך עמ' 28-29 לפרוטוקול). כך הם גם פני הדברים ביחס להעלאת מעורבותו של אותו ילד בעימות ולא בהודעה הראשונה. המתלון הסביר מדוע לא ציין זאת בהודעה הראשונה, הסבר אשר מתחזק נוכח כך שזה ממילא לא קושר את הבאת הסכין לתקיפתו אלא לרצון של הנאשם לחתוך את חוט הניילון שפרש, ונוכח מצבו הפיסי בעת שנגבתה ממנו הודעה כשהוא בבית חולים בסמוך לאחר דקירתו.

המתלון דבק בגרסתו בדגש על דקירתו על-ידי המתלון חרף שאלות רבות חוזרות ונשנות מצד ההגנה. המתלון לא הסתיר נוכחותם של אחרים במקום, ומעבר לאותו קטין מציין שבמקום היתה נוכחת עאליה שהפרידה ביניהם אחרי שנדקר. המדובר בגיסתו של הנאשם, ובמי שאף גרה בחצר ביתו של הנאשם. ספק האם המתלון היה בוחר להעלות את שמה של עאליה חרף קרבה זו לנאשם כמי שנכחה במקום אלמלא אכן הדברים התרחשו בנוכחותה. כך לא נוהג מי שבודה עלילה מליבו.

המתלון דבק בגרסא זו גם לאחר שהוטח בו בחקירתו הנגדית שעאליה נחקרה במשטרה ומכחישה שהפרידה ביניהם, וסיפק הסבר להתנהלות זו. הגם כך, אין בהכחשה נטענת זו של עאליה להתרחשות הדברים (נטענת, שכן זו לא העידה בבית המשפט) כדי לפגוע במהימנותו של המתלון. הדברים אמורים מתוך כך שהנאשם בעצמו הוא זה שמאשר בגרסתו הראשונה במשטרה (ת/12, עמ' 2, ש' 26) את מעורבותה של עאליה שהפרידה ביניהם: **"ואז באה אשתו של אח שלי עבד שהשם שלה הוא עאליה והיא גרה בבית ליד הבית שלי בתוך המגרש שלי והפרידה בינינו..."** (בהמשך יחזור בו הנאשם מגרסא זו).

אמרת קרבן אלימות/עקביות בגרסת המתלון:

בהתאם לפסיקה, העובדה כי עד חוזר מספר פעמים על אותה גרסא היא לכשעצמה אינה מהווה ראית חיזוק חיצונית. הגם כך, וכפי שיפורט להלן, יש לראות בחזרתו של המתלון פעם אחר פעם על עיקרי גרסתו לפיה הנאשם הוא זה שדקר אותו ככזו המגבירה את מהימנות גרסתו ואת המשקל שיש לתת לה. כך גם יש נסיבות מסוימות בהן ניתן יהיה לראות באמרתו של עד כראית חיזוק עצמאית, והכול כפי שיפורט להלן.

שיחה למוקד 100:

המדובר בשיחה בה המתלונן מתקשר בעצמו למוקד 100 ומדווח על כך שנדקר. אפילו אין המדובר בשיחה שבוצעה שניות לאחר האירוע, הרי שמדובר באמירה שהושמעה בסמיכות לאותה תקיפה, כאשר כבר במהלכה המתלונן מציין כי נדקר, תוך הפניית האשמה אל עבר הנאשם, גם אם לא נקט בשמו באופן מפורש. כך מצאו הדברים את ביטויים:

"שוטרת: משטרה שלום מדברת שירן איך אפשר לעזור

מתלונן: שלום אני קיבלתי שתי דקירות בבית בערוער

ש: במה?

מ: שתי דקירות בבית מהשכן שלי

ש: דקרו אותך?

מ: אחד ביד ואחד ברגל

ש: דקרו אותך

מ: אף אחד לא דיבר איתי?

ש: איפה אתה נמצא?

ת: ערוער שכונה 2

ש: איזה שכונה

מ: 153 ב 2

ש: איזה בית אתה אני לא שומעת אותך

מ: 153

ש: לא, שכונה 153 או שכונה 2

מ: 153

ש: מה 153 שכונה או בית?

מ: מספר בית שכונה 2 ערוער

ש: מה דקרו אותך עכשיו?

ת: כן

ש: תישאר איתי על הקו לא לנתק"

בשים לב לשעת השיחה, המדובר באמירות אותן מוסר המתלונן עוד בטרם טופל בבית החולים, כאשר עודנו מצוי תחת השפעת הפציעות (שבמהלכן אף יאבד הכרתו). המדובר באמירות אשר ניתן לראותן כאמרת קרבן אלימות וכראיית חיזוק עצמאית לגרסתו.

זאת ועוד, בעקבות אותו דיווח הגיעו שוטרים לכתובת אותה מסר, וגם במעמד זה המתלונן מוסר את עיקרי גרסתו הכוללת את דקירתו על-ידי הנאשם, תוך ציון שמו המפורש של הנאשם:

"...זה מסר כי היום כאשר היה בשכונה ליד ביתו הגיע אליו חמד פאיג' שכן שלו ונתן לו שני דקירות דקירה אחת בידו הימנית ואחת ברגל שמאל. לאחר מכן הוא פונה ל"כללית" בשכונה 2 לקבל טיפול רפואי ראשוני. אכן כאשר הייתי בביתו זיהיתי שהוא מקבל חבישה חדשה על ידי בן משפחתו ולדבריו לאחר מכן הוא פותח את צום הרמדאן ומשם נוסע לסורוקה לקבל טיפול רפואי".

המתלונן חוזר בפני הצוות הרפואי ב"סורוקה" על כך שנדקר בסכין. ביחס לכך ר' עמוד 6 לפקודת הרופא (ד"ר לב גנדלמן), שם בטור ההוראה מצוין: "לדבריו היום הוא נפצע בסכין ביד וברגל שמאל...", ובהמשך פירוט החבלות.

ביחס לאמרות קרבן אלימות, ר' בין היתר ע"פ 3737/91 אסדי חיר נ' מדינת ישראל שם בית המשפט מציין מדוע יש לראותן כראיית חיזוק עצמאית, תוך שמוצא להוסיף ולקבוע כי בגדרי אמרת קרבן אלימות ניתן לכלול גם אמירות שאינן בגדר השמעת דברים בהזדמנות הראשונה:

"ההנחות המונחות ביסודה של הוראת החוק האמורה הן בעיקרן אלה: בראשית, העד אינו משקר בהשמיעו אמרה, על אתר, המתייחסת למעשה האלימות שבוצע כלפיו זה עתה. שנית, יש עניין לציבור בשמירה על כל שריד או הוכחה, כאשר לאור הנסיבות אין מקום לחשוד שהם כוזבים... כפי שעולה מן הרישא של סעיף 10, אמרה כאמור קבילה בין אם מי שמוסר אותה מעיד בעצמו במשפט ובין אם אינו מעיד.

כאמור בפסקה (1) לסעיף 10, המדובר בדברים הנאמרים בשעת מעשה האלימות או בסמוך לאחריו, או לאחר שהייתה לקורבן האלימות ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו. התיבה "בסמוך לאחריו" מתפרשת על-פי הנסיבות. היא איננה מתייחסת רק למניין של דקות, אלא יכולה לחפוף גם משך זמן ארוך יותר.

כך קיבל בית משפט זה מכוח הוראותיו של סעיף 10(1) הנ"ל גם הוכחה בדבר אמרה שהושמעה מספר שעות אחרי האירוע (ראה, למשל, ע"פ 64/55 [2], בעמ' 787).

במקרה שלפנינו, רץ המתלונן כשהוא אחוז פחד ונתון בהלם בעת שסכין תקועה בגבו, והביע בקול, אליבא דכולי עלמא, את החשש שהוא עומד למות. אם השמיע בנסיבות אלה את שם מבצע העבירה, רק חצי שעה או שעה אחרי הדקירה, יש לראות בכך עדיין השמעה של אמרה "סמוך" לאחר מעשה האלימות. הפסיקה שלנו גם לא קבעה כלל נוקשה, לפיו קבילות רק אמרות שהן בגדר השמעת דברים בהזדמנות הראשונה ממש. תלונה שנמסרה לחוקר משטרה, לאחר שקודם לכן מסר קורבן המעשה פרטים על מצב בריאותו לרופא בחדר המיון, נחשבה גם כן להזדמנות ראשונה להתלונן (ע"פ 399/72 [3], והשווה ע"פ 436/80 [4], בעמ' 571, בה לא נתקבלה אמרה שהושמעה באוזני רופאה, מאחר שקורבן האינוס פגש ברופאה רק לאחר שהיו מפגשים קודמים עם שוטרים ועם אחות, ובהם לא נמסרו פרטים כלשהם על מעשה העבירה)..."

אמירות אלו של בית המשפט העליון יפות גם לשיחת מוקד 100 שערך המתלונן, הדברים שמסר לחוקר ואף לרופא עת הגיע למרכז הרפואי "סורוקה".

סוג החבלות/מיקומן/ריבוי:

חיזוק נוסף לגרסתו של המתלונן ניתן למצוא בתיעוד החבלות על גופו, כפי שזה העיד עליהן וכפי שהדבר מוצא ביטוי בתעודות הרפואיות השונות. כך ב-ת/2 שהינו סיכום ביקור אצל רופא כיומיים לאחר האירוע מצוינים הממצאים הבאים:

"יד ימין עם גבס עקב שבר מוחבר
פצע בזרוע שמאל ובירך שמאל שנסגר עם סיכות וחבישה

בטן פצע בדופן הבטן
Laceration abdominal wall
Laceration shoulder and arm
Laceration/cut thigh
"Contusion wrist and hand"

גם מיום האירוע ישנו תיעוד של החבלות השונות אשר בין היתר מצוין:

- 1. פצע 4X0.2 ס"מ בזרוע שמאל בצד חיצוני... סיכות**
- 2. פצע 2X0.2 ס"מ (לא ברור) שמאל בצד חיצוני... סיכות**
(לא ברור) באצבע שמאל ללא חסר..."

לא לה יש להוסיף את הצילומים בהם תיעוד של החבישות שבוצעו למתלונן ביום האירוע (ת/10) שם ניתן להבחין בחבישה על זרוע שמאל, רגל שמאל, ובבטן התחתונה. כך גם ניתן להבחין ב-ת/3 בגבס שהושם על זרוע ימין ועל אגודל ימין (בהקשר לכך ר' הודעתו של הרופא לב גנדלמן בה הוא מסביר כי השמת הגבס עד לקו מרפק יד ימין נעשתה עקב החבלה באגודל ימין).

כאן המקום לציין את האבחנה שעורך המתלונן ביחס למנגנוני החבלה השונים, כאשר לדבריו בעוד בשונה מהפציעה ברגל שנגרמה מהסכין, הנאשם באופן ישיר שבר לו את האגודל אגב ניסיונו להתחמק מאחיזתו:

"הפגיעה ברגל זה מהסכין, כשאני תפסתי אותו שהוא לא יברח, הוא שבר לי את האצבע
ש: בתמונה לא רואים חבלה באצבע מה יש לך להגיד על זה
ת: אני לא זכרתי כלום בנסיעה שהלכתי לבית חולים היה לי כאבים באצבע, שם עשו לי צילומים,
אמרו לי שזה קרע ובסוף זה היה שבר" (עמ' 24, ש' 14).

חבלות אלו מלמדות ראשית כי המתלונן אכן עבר אירוע משמעותי שבגדרו נחבל בחלקי גוף שונים. לא זו בלבד שבחבלות נרחבות אלו יש כדי ללמד שהמתלונן אינו בודה אירוע מליבו, יש בתיעוד זה כדי להתיישב היטב גם עם האופן שבו תיאר המתלונן כיצד הותקף על-ידי הנאשם באמצעות הסכין ומחזקות את גרסתו.

לכאורה יטען הטוען כי מקום בו לנאשם תרחיש חלופי אחר, שבגדרו ניתן מבחינה תיאורטית ומבחינת מנגנון החבלה להביא לאותן תוצאות, אין לראות בכך כחזקת לגרסת המתלונן. הדברים יכול ויקבלו משנה תוקף מקום בו גם לגרסת הרופא לא ניתן לשלול שחתכים אלו יכולים להיגרם כתוצאה מנפילה על ברזלים או על אבנים.

ודוקו, אפילו בית המשפט יתייחס להודעתו של הרופא כמי שנמסרה על-ידי עד מומחה - הגם שאינו רופא משפטי ואינו כירורג - יש לאבחן בין אפשרות היווצרות החבלות השונות לבין הסבירות לקיומו של תרחיש שכזה. בעוד שלשאלת מנגנון החבלה יש מקום להידרש למומחיות של רופא הרי ביחס להיתכנותו התרחיש בכללותו, תרחיש שבגדרו נוצרו החבלות, על בית המשפט לבחון הראיות השונות, לרבות מבחינה היגיון ושכל ישר ולהכריע האם, אכן היו במקום ברזלים, ואם כן,

האם על ידי נפילה יחידה יכול אדם להיפצע באופן שבו ניפצע המתלונן.

כאמור, בית המשפט דוחה את גרסתו של הנאשם. הדבר מבוסס, ראשית, על הקביעה לפיה העימות בין השניים לא התרחש בתוך חצר ביתו של הנאשם אלא מחוצה לה. שנית, גם כן כפי שיפורט בהמשך, ישנו קושי לקבל את הטענה כי דחיפה אחת בלבד של המתלונן הביאה לריבוי החבלות בארבעה חלקי גוף שונים שאינם מצויים בהכרח באותו ממד (מרכז בטן תחתונה, חלק חיצוני של זרוע שמאל, רגל שמאל, חלק חיצוני של הירך, שבר באגודל כף יד ימין). תהיה זו מתחזקת נוכח כך שבחלק מגרסאותיו של הנאשם אף הוא טוען שנפל יחד עם המתלונן, והנה, "יד המקרה" היא שבניגוד לחבלות הקשות שנגרמו למתלונן הוא לא נחבל כלל, הגם שלכאורה נפל באותו שטח מועד לפורענות.

יש בכל המפורט לעיל כדי ללמד שהמתלונן העיד על שקרה, ולא בדה הסיפור מליבו. יש בכל המפורט לעיל כדי להביא את בית המשפט ליתן משקל מלא לעדותו, ועל בסיסה, בהצטרף ליתר הראיות להביא להרשעתו של הנאשם במיוחס לו.

הערכת גרסת הנאשם:

אל מול האמון שבית המשפט רוחש לגרסתו של המתלונן, הרי שמנגד בית המשפט מוצא את גרסתו של הנאשם כבלתי מהימנה, גרסא פתלתלה ומתחמקת, גרסא שעומדת בסתירה לראיות אחרות בתיק, לרבות סתירות פנימיות וסתירות אל מול אמירות מאוחרות של הנאשם, והכול כפי שיפורט להלן.

הודעתו הראשונה של הנאשם, ת/12, נמסרת ביום 6.7.14 שעה 13:42. בהתייחסו לתקיפה מוסר הנאשם בתמצית כי לאחר שהמתלונן ג נתן לו אגרוף זה התעמת איתו וניסה לתת לו בוקס בחזרה. השניים תפסו איש את רעהו והמתלונן נפל לרצפה מבלי שהבחין בפציעה כלשהי. לא זו בלבד, הרי שלאחר שהמתלונן נפל הלה קם על רגליו והמשיך לריב עימו, עד אשר עאליה הפרידה ביניהם:

"אני אמרתי לו תצא מהחצר שלי ודבר איתי מבחוץ ואז אני עשיתי חצי סיבוב כדי ללכת והפניתי אליו את הצד של הגוף שלי ואז ג נתן לי אגרוף לעורף שלי ואז אני הסתובבתי אליו ותפסתי אותו והתחלנו לריב מכות וניסיתי לתת לו בוקס והוא תפס את היד שלי וכל אחד משך את השני ואז ג נפל על סלעים וברזלים שהיו בחצר שלי, בשלב זה אני לא הבחנתי אם קרה משהו לג והוא ישר קם והמשיך לריב איתי, ואז באה אשתו של אח שלי עאבד שהשם שלה הוא עאליה והיא גרה בבית ליד הבית שלי בתוך המגרש שלי והפרידה בינינו ואני הלכתי והוא גם הלך" (עמ' 2, ש' 21).

כבר גרסא ראשונית זו מעוררת סימני שאלה. כאמור, המתלונן נדקר, שלא לומר - "השתפד", בלפחות שלושה מקומות שונים בחלקי גופו, ושבר את אגודל ידו, וחרף כך הנאשם, אליבא דידו, כלל לא הבחין שקרה לו דבר מה, ואף לא הבחין במתלונן מדמם מאותן פציעות. לא זו בלבד, הרי שאליבא טענתו, לאחר אותה נפילה המתלונן קם והשיב מלחמה שערה עד אשר עאליה הפרידה ביניהם.

בהודעתו השנייה מיום 8.7.15 התבקש הנאשם נוכח גרסתו הראשונית כפי שפורטה לעיל, וכפי הנראה נוכח התיבות העולות ממנה, לפרט באופן קונקרטי כיצד המתלונן נפל ארצה ובמה הבחין אם לאו עובר לנפילה, במהלכה ולאחריה. עיון בהודעה זו מלמד כי הנאשם בוחר במובנים רבים שלא לענות על שאלות רבות שהוטחו בפניו, וכך, שאלות מתבקשות נותרו ללא מענה והותירו התיבות המצויות בגרסתו כפי שהן. ביחס לכך ר' עמ' 2 ש' 4 ותשובותיו של הנאשם:

"ש: מה קרה?

ת: רשום אצלך בגרסה שמסרתי

ש: אז בוא נחدد כמה דברים איך תקפת את ג?

ת: רשום לך בחקירה

ש: אתה מסרת שהלכת איתו מכות זה נכון?

ת: רשום לך אם זה נכון או לא נכון

ש: ספר לי איך הלכת איתו מכות?

ת: אמרתי לך רשום לך בחקירה הקודמת שלי

ש: איך ג נפצע?

ת: גם רשום לך

ש: אתה ראית שיורד לג דם?

ת: רשום לך

ש: אתה מסרת שלא ראית דם זה נכון?

ת: לא זוכר הכול רשום לך בעדות

ש: א רשום בעדות שאתה לא ראית דם זה נכון?

ת: מה שרשום זה מה שאמרתי

ש: איך ג נפל?

ת: לא יודע

ש: אתה הפלת אותו לרצפה?

ת: הכול רשום לך בחקירה".

כך לא נוהג מי שלשיטתו נעשה לו עוול. כך לא נוהג מי שאכן מבקש לסייע למשטרה לרדת לחקר האמת ולהוכיח את טענתו.

כפי שעולה מהמשכה של הודעה זו, החוקר אינו מתרצה מתשובות אלו, ושב ומפנה לנאשם שאלות רבות נוספות. בחלקן של התשובות (בהן הוא בכל זאת עונה) נמסרים נתונים העומדים בסתירה לדברים שמסר או ימסור בעתיד. כך, למשל, עולה כי הנאשם לא זוכר או אינו יודע בזו הפעם באיזה אופן נפל המתלונן:

"ש: תסביר לי איך נפל ג?

ת: לא יודע

ש: הוא נפל על הגב?

ת: רשום לך בתיק

ת: לא רשום לי אני רוצה לדעת אם הוא נפל על הגב?

ת: לא זוכר

ש: ג נפל על הבטן?

ת: לא זוכר".

יתירה מכך, בעדות זו המתלונן מציין לראשונה שגם הוא נפל במהלך אותו עימות:

"ש: אתה נפלת?

ת: גם אני נפלתי

ש: אתה נפלת עליו?

ת: לא

ש: מי נפל ראשון?

ת: אני נתתי (צ"ל נפלתי - ד.ב.ט) כי הוא נתן לי אגרוף ראשון

ש: אחרי שקיבלת אגרוף אתה נפלת?

ת: כן

ש: אז איך נפל ג?

ת: אחר כך קמתי והלכנו מכות".

כאמור, אם הנאשם נפל באותו מקום, הכיצד כלל לא נפצע? כך גם יוקדם המאחר ויצוין כי דברים ברורים אלו בדבר נפילה יוכחשו במהלך עדותו בבית המשפט בה יציין כי כמעט שנפל, ולא כפי שמסר במשטרה באופן חד-משמעי.

בהמשך עדות זו, ובאופן דומה לאופן שבו ינהג בהמשך, הנאשם מחד יטען כי המתלונן נפל על סלעים ועל ברזלים, דבר שהביא לפציעתו. יחד עם זאת מקום בו יתבקש לפרט בנוגע לכך לא ימסור פרטים ביחס לאופן הנפילה, לרבות בנוגע לשאלה האם הבחין בפציעות עצמן או במצבו של המתלונן בסופה של אותה אינטראקציה.

"ש: אז שג נפל הוא נפל על הבטן או הגב, או הרגל, או היד?

ת: לא יודע

ש: ואחרי שהוא נפל המשכת לתת לו מכות?

ת: לא

ש: לא

ש: מה החזקת ביד.

ת: כלום

ש: אז ממה נחתך ג?

ת: מהברזלים והסלעים והאבנים אנא עארף מי חתך אותו בכלל

ש: איך נשברה לג האצבע?

ת: לא יודע

ש: איך הוא נחתך בבטן?

ת: יכול להיות שנפל

ש: איך ג נחתך ביד?

ת: לא יודע".

יושם אל לב כי אפילו לטענתו של הנאשם, לפיה כל מה שעשה הוא לדחוף את המתלונן, עדיין יש לתהות הכיצד לא שם

לב לאופן נפילתו של המתלון מקום בו הוא אמור, מטבעם של דברים, להיות עם הפנים לכיוונו.

בהמשכה של אותה הודעה, הנאשם מפרט גם כן לראשונה כי במהלך העימות לא רק קיבל אגרוף בעורף אלא: **"קיבלתי ממנו כאפות בפנים בוקסים בגב קיבלתי ממנו..."** (עמ' 4, ש' 79).

הנאשם עומת בחקירתו הנגדית עם גרסה זו בדבר הכאפות והבוקסים שקיבל והתכחש לה תוך שציין בפני התובע כי: **"אולי התכוונתי לבוקס לא לבוקסים. אני מדבר עברית אבל יש לי את העברית שלי הוא נתן לי את האגרוף והשני, אבל אינני זוכר אם הוא נתן לי כאפה."**

בעימות שנערך בין הנאשם למתלון ביום 7.7.14 (ת/9) הנאשם יחזור בו על גרסא לפיה המתלון נפל על סלעים וברזלים: **"נפל על סלעים ועל ברזלים, הוא נתן לי אגרוף שהסתובבתי נתן לי אגרוף הלכנו עם הידיים ואז נפלנו בשטח כל השטח סלעים לא היה שם בכלל סכין... שידע איפה הוא נפל, הוא נפל על שטח כולו סלעים וברזלים לא היו סכינים בשטח."**

בעדותו בבית המשפט תתפתח גרסתו של הנאשם פעם נוספת, כאשר בזו הפעם האירוע יצטמצם לכדי אגרוף ודחיפה, הא ותו לא. על אופן התרחשות האירוע העיד: **"אני ידעתי וקלטתי שהוא בא במטרה לריב. עשיתי לו עם היד שיילך הביתה [מדגים תנועה של הנפת הידיים קדימה] והסתובבתי ופתאום הרגשתי אגרוף בצוואר הסתובבתי אליו והוא נתן לי את האגרוף השני בחזה תפסתי את היד שלו ודחפתי אותו והוא נפל זה מה שקרה ביני ובין ג...".** ובהמשך: **"כשג נתן לי אגרוף, כשתפסתי אותו ודחפתי אותו, השטח שלי לא היה גמור יש שם ברזלים וסלעים הם חדים כמו סכין. כשהוא נפל, זה מה שקרה."**

תיאור זה של הנאשם שונה מהתיאור אותו מסר בהודעתו הראשונה (ת/12), שם ציין כי לאחר שהמתלון נפל הלה קם חזרה ונאבק עימו. כך גם באופן מובהק נפקד מתיאור זה האופן שבו הסתיים האירוע, בדגש על מעורבותה של עאליה.

בעדותו בבית המשפט, ובהמשכה, חרף טענתו כי המתלון נפצע כתוצאה מנפילה על סלעים וברזלים, ענה כי לא ראה ממה הוא נפגע: **"לא ראיתי ממה הוא נפגע. אני דחפתי אותו וזהו אני לא ראיתי ממה הוא נפגע באותו רגע אני בכלל לא ראיתי אם הוא נפגע."**

בהמשך העיד:

ש.	כמה פעמים נפל ג?
ת.	מאיפה אני זוכר כמה פעמים. אני דחפתי אותו וזהו.
ש.	אז פעם אחת?
ת.	כן.
ש.	הוא נחבל ביד שמאל, היו לו גם חבלות בבטן, ביד וברגל, והוא נפל פעם אחת וכל זה מנפילה אחת?

- ת. אתה מדבר על חבלות, באותו רגע אני לא ראיתי בכלל שג נפגע, זו השאלה שמטרידה אותי עד היום, איך הוא נפגע. חוץ מזה האצבע של ג יומיים שלושה לפני ראיתי אותה, והיתה על האצבע תחבושת.
- ש. ראית על איזה צד נפל ג?
- ת. לא ראיתי.
- ש. באיזה שלב הוא נפל, אתה זוכר?
- ת. כשהוא נתן לי את האגרוף, תפסתי את יניב ורציתי להזיז אותו ממני, והוא דחף דחף דחף, בסוף דחפתי אותו והוא נפל.
- ש. אם אני מבין נכון, הדחיפה האחרונה שלך כשהוא היה עם הפנים אליך?
- ת. אני לא זוכר.
- ש. חוץ מהאגרוף לצוואר והאגרוף בחזה. הוא תקף אותך בעוד דרך?
- ת. הוא ניסה להמשיך לתקוף אותי, אבל תפסתי אותו עם הידיים שלי ודחפתי אותו".

גרסא זו של הנאשם כפי שהתייצבה בסופם של דברים בבית המשפט אינה מעוררת אמון רב. כלום יעלה על הדעת שהנאשם לא ישים לב לפציעות כה קשות שנגרמו למתלונן לאחר שדחפו לרצפה? כלום יעלה על הדעת שהנאשם, שדחף את המתלונן, לא ישים לב מלכתחילה לאופן נפילתו? ואפילו לא שם לב לאופן נפילתו, האם לאחר שהמתלונן נדקר בחלקי הגוף השונים מהברזלים, כפי טענתו, לא שמע את זעקתו לעזרה את שת ליבו לפציעות הרבות? הנאשם מבקש מבית המשפט להאמין לגרסתו לפיה לא הביט לאחור למן נפילתו של המתלונן ארצה אפילו האירוע הסתיים כפי שהסתיים.

אפילו תקף אותו המתלונן, האם לא מצופה היה שייסייע ויזעיק עזרה, ולמצער יזעיק אמבולנס חלף הימלטות מהמקום? ואם תקף והסיג גבול המתלונן, מדוע דווקא הנאשם הוא זה יברח מהמקום, יעזוב את ביתו ילך אל בית אחיו מבלי להגיש תלונה בעצמו? שאלות אלו נותרות ללא מענה של ממש.

מעבר לכל המתואר לעיל, הרי שהנאשם נמצא סותר עצמו בנקודות נוספות עליהן העיד בבית המשפט אל מול דברים שמסר במשטרה. כך נמצא סותר עצמו ביחס לשאלה האם נפל במהלך העימות עם המתלונן. בעוד שבמשטרה מסר שנפל ארצה, בחקירתו הנגדית ציין לא הובן נכון, ולמעשה התכוון לכך שמדובר ב"כמעט חצי נפילה, כשהוא נתן לי את האגרוף הראשון כמעט נפילתי כי זה בא לי בהפתעה...", ובהמשך: "...אני התכוונתי שכמעט נפילתי אני לא יודע איך אתם קוראים לזה...".

הנאשם ניסה לשכנע את ביהמ"ש כי ייתכן שהדבר נובע מקשיי שפה ומתוך כך שלא הבינוהו. טענה זו בדבר קשיי שפה יש לדחות מכול וכול. לא זו בלבד שהנאשם דובר עברית שוטפת אלא זה, בחלקם של המקרים, אף נוקט ביטוי לשון ופתגמים שלא היו מביישים מי שזו שפת אמם. כך, בין היתר, התריס לגבי טענתו של המתלונן כי הוא: "יכול לשתות אותם על הבוקר כמים", "אישה בונה אישה הורסת", "ג רוצה לתפוס אותי מהיד הכואבת וזה להביא אותי דרך פאיק".

במובן מסוים עדותו של הנאשם נמצאה בלתי אמינה גם ביחס לעובדה כי במועד הרלוונטי מעייניו היו נתונים לדברים אחרים, ומחשבתו היתה נתונה לצום, ולחזרה מירח הדבש לאחר נישואיו. הנאשם אף ציין כי במועד הרלוונטי היה עם בגדי החתונה. אם כך הם פני הדברים, הכיצד בעודו חנוט במיטב מחלצותיו בחר לצאת מביתו בשמש ולבצע מדידות היכן עובר הגבול: "בינתיים התחתנתי וחזרתי מטיול הייתי אפילו עם הבגדים של החתונה אני יושבתי בחוץ בשמש ואמרתי אני אמדוד בדיוק איפה הגבול שלי... לקחתי את החוט וקשרתי את החוט לקיר שלי והלכתי עד לוואדי". דווקא התנהלות זו היא הנותנת, שנושא סימון הגבולות "בער בעצמותיו" והיווה סלע מחלוקת משמעותי, דבר שהביאו לפעול חרף היותו נשוי טרי כדבריו.

שקרי נאשם בנוגע לשימוש בסכין:

על מנת לשכנע את בית המשפט בדבר צדקת טענתו טען הנאשם באופן נחרץ במענה לשאלת התובע כי: "אני בחיים לא החזקתי סכין ובחיים לא דקרתי מישהו ובחיים לא השתמשתי באיזה כלי נגד בן אדם".

מעבר לכך שיש להניח שהנאשם הגזים בתיאור לפיו מעולם לא אחז בסכין, הרי נוכח רצונו לדבר על אופיו הטוב הטיחה בו המאשימה את העובדה כי הלה הורשע בעבר בעבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה, שקר שיש בו כדי להצטרף לרושם הרע שהותירה עדותה בכללותה.

הצבעה על מקום העימות/מחדלי חקירה:

כאמור, נוכח גרסת הנאשם לפיה המתלונן הסיג גבול לביתו ונפל במקום בו קיימים סלעים וברזלים רבים, ישנה חשיבות למקום המדויק בו התבצע העימות הפיסי בין השניים. עניין זה מצא ביטוי משמעותי גם בקו ההגנה של הנאשם בהקשר לקיומם של מחדלי חקירה, כאשר בתמצית, ועל-פי הנתען, היחידה החוקרת נמנעה במכוון, ולמצער באופן רשלני, מלצלם את המקום האמיתי שבו על-פי טענת הנאשם נפל המתלונן. לו החקירה היתה מתבצעת כפי הנדרש, ניתן היה לראות כי בחצר ביתו של הנאשם אכן קיימים ברזלים שונים כתוצאה מעבודות בנייה של החומה וכיוצא בזה.

כפי המפורט בפתיח, בית המשפט מוצא לקבל את טענת המתלונן כי העימות עצמו בוצע מחוץ לחצר ביתו של הנאשם, בשביל המפריד בין שני הבתים. קביעה זו מבוססת בראש ובראשונה על האמון שאותו רוחש בית המשפט לגרסת המתלונן שחולש גם על נקודה זו שבמחלוקת. מעבר לכך יש להוסיף כי גם על-פי התיאור אותו מוסר הנאשם, תיאור שלפיו המתלונן ירד לעברו בעת שמתח את אותו חוט ניילון מחוץ לביתו אך מסתבר הוא שהמשך אותה אינטראקציה תהיה במקום הימצאו של המתלונן מעבר לגבולות החומה של ביתו, חלף הליכה משותפת של השניים אל תוך חצר ביתו של הנאשם: "הלכתי עד לוואדי בכדי לראות בדיוק את הכיוון. ג לא היה בבית פתאום אני רואה את ג, הוא החנה את האוטו למעלה ואני למטה בירידה במגרש שלי הוא ירד שחרר את החוט וזרק אותו... ג שחרר את החוט וירד עם החוט לכיוון שלי. אני באתי לכיוון שלו אבל אני בתוך החצר שלי" (עמ' 47, ש' 23).

יתירה מכך, המתלונן ידע להצביע במדויק על המקום בו נדקר ואף יצא יחד עם השוטר החוקר על מנת שיוכל להצביע בשטח עצמו היכן בדיוק דקר אותו הנאשם, כפי שהדבר מוצא ביטוי ב-ת/3. לא למיותר להוסיף כי בצילומים ב-ת/3 לא

ניתן להבחין בברזלים או סלעים שיכולים היו להביא לפציעתו של המתלונן. כך כאמור נוהג מעורב שמבקש לסייע למשטרה לרדת לחקר האמת, וזאת במאובחן מהנאשם אשר מחד, בסוגיה מרכזית זו נמנע מלשתף פעולה במהלך החקירה, ומאידך, במהלך ניהול המשפט טען למחדלי חקירה.

ובמה דברים אמורים. בסמוך לאחר מסירת הודעתו השנייה של הנאשם במשטרה ביקשה היחידה החוקרת לצאת עימו לזירה על מנת שניתן יהיה לדעת היכן אליבא דידו נפצע המתלונן. הנאשם סירב לצאת להובלה והצבעה כפי שהדבר מוצא ביטוי ב-ת/6:

**"ש: לאחר העדות אני ביקשתי ממך לצאת איתי לערערה בנגב למקום בו רבת עם ג ואתה סירבת למה אתה לא רוצה לבוא איתי לערערה בנגב?
ת: לא רוצה שאני אלך לשם בגלל שאימא שלי ואשתי נמצאים בבית ואני לא רוצה שיראו אותי שם והם יקבלו איזה התקפת לב או אירוע מוחי..."**

החוקר בשלב זה אינו מתעלם מהדברים שמסר לו הנאשם ומציע לו:

**"ש: ואם הם לא יראו אותך, אתה מוכן לצאת איתי?
ת: אני לא מוכן ללכת, תשלח שוטר שיזהה את המקום
ש: אבל אני רוצה שאתה תראה לי את המקום
ת: לא רוצה שמישהו יראה אותי שם לא אשתי ולא אימא שלי ולא רוצה להתקרב לשם בכלל
ש: אני רוצה שתראה לי את הברזלים והאבנים שג נפל עליהם על פי טענתך וכתוצאה מכך נגרמו לו החבלות שיש שלו
ת: לך תראה את זה אני לשם לא הולך, אני בגלל ג לא אפגע באימא שלי לך תיקח את ג שיראה לך"**

מדברים אלו עולה כי הנאשם הוא זה שמטעמיו הוא ביקש שלא להצביע על מקום הנפילה, ומשכך אין לו להלין אלא על עצמו. יתירה מכך, הסבריו של הנאשם בינם ביקש הוא שלא להגיע לזירה הינם קלושים. הנאשם, אליבא דידו, מוותר על נתון מהותי בהגנתו, אך ורק על מנת שאמו ואשתו לא תראינה אותו. גם אם הדבר היה נכון לחקירתו הראשונה, הרי טיעון זה נחלש עד מאוד מקום בו החקירה נמשכת, מעורבותו באירוע האלימות ומעצרו כבר נודעו לכול, יש להניח גם לאשתו ולאמו. לא זו בלבד, הרי שהחוקר בתיק כפי שצוטט לעיל הציע לנאשם אפשרות לצאת למקום מבלי שיראו אותו, אולם זה עמד במריו, והציע ליחידה החוקרת לצאת למקום ולבדוק זאת בעצמם. התנהלות זו של הנאשם שוב מלמדת על מי שחושף טפח ומכסה טפחיים, ועולה בקנה אחד עם גרסתו הפתלתלה.

בין כך ובין כך, היחידה החוקרת אינה מסתפקת בסירוב זה, ולאחר שתיעדה את המתלונן מצביע על המקום שבו לשיטתו בוצעה התקיפה (ת/3) היא מציגה אותם לנאשם ומבקשת את התייחסותו, כפי שהדבר מוצא ביטוי ב-ת/4. הנאשם טוען כי התקיפה בוצעה במקום אחר, ומציין בחץ היכן לדבריו התרחש אותו עימות. יצוין כי בעדותו בבית המשפט התנער הנאשם גם מסימון זה, כאשר לדבריו: **"החוקר סימן לכיוון הנכון אבל לא במקום הנכון... נכון. לא אני סימנתי את החץ. אני חושב שזה הסימון של ג... לא. אני לא סימנתי לחוקר פה, הוא קרוב למקום, אבל זה לא הסימון שלי. הוא שם אותו בקצה. הוא היה צריך לשים אותו באמצע"** (עמ' 55, ש' 3). בהקשר לכך,

הודעתו של הנאשם, ת/4, הוגשה מבלי שהוצגה ליחזקאל משה, גובה האמרה, טענתו של הנאשם לפיה החוקר לא סימן במקום שהוא הצביע לו עליו.

הפירוט הנ"ל לא זו בלבד שנוטל העוקץ מטענת ההגנה בדבר מחדלי חקירה, אלא יש בו דווקא להעיד על רצון אמיתי לרדת לחקר האמת מצד היחידה החוקרת וביצוע פעולות בהתאם.

רצון לעשיית סולחה - תחושות אשם:

חיזוק נוסף לראיות התביעה ניתן למצוא באמירות שונות של הנאשם והבעות חרטה, בדגש על רצון לערוך סולחה אל מול המתלונן. פשיטא של דברים כי מי אשר פגע באחר יביע צער ויבקש לערוך עימו סולחה. הדברים אמורים ביתר שאת מקום בו לטענת הנאשם לא זו בלבד שלא דקר הנאשם, אלא הוא הקרבן בסיפור, והוא זה שמצא עצמו, על-פי הטענה, מותקף בביתו במכת אגרוף.

ביתר פירוט: בהודעה שנייה שמסר הנאשם, ת/7, ביום 8.7.14 שעה 11:27, הנאשם פותח באמירות לפיהן: **"מה שיש לי להוסיף זה שאני מצטער על הוויכוח שהיה ביני לבין ג, ואני אין לי בעיה לעשות איתו סולחה ואנו שכנים... ונחזור להיות שכנים איך ששמרנו אחד על השני כבר עשר שנים"**. בהמשך הנאשם מביע צער **"על כל המקרה שקרה זה הכול"**.

בעדותו בבית המשפט פירט הנאשם הסכומים שהתבקש לשלם במסגרת הסולחה: **"כשאני שלחתי אנשים לעשות סולחה עם ג, הוא ביקש שאשלם לו 70,000 ₪ עבור שלושה חודשים שהוא לא עבד והתערבו עוד אנשים ואז זה ירד ל-25,000 ₪ שזה 5,000 דינר"** (עמ' 48, ש' 19).

ובהמשך: **"לשאלת בית משפט אני לא כועס, אני מת לעשות איתם שלום בית, אפילו אתמול היה מישהו בן משפחה ואמרתי בוא נסגור את זה ונעשה שלום בית"** (עמ' 49, ש' 19), וכן: **"לשאלת בית המשפט לא שילמתי לג 5,000 דינר לא עשינו סולחה וגם אני לא רוצה סולחה. הוא הלך למשפט של המדינה ולכן אין סולחה. עד אתמול בערב ביקשתי סולחה"**.

ושוב יש לתהות, מדוע המתלונן הוא זה שידרוש מהנאשם פיצוי עבור שלושה חודשים שלא עבד אם הוא זה שתקף את הנאשם, אם לא היה רואה בו את הגורם שהביא לאותן תוצאות, ובאותה אבחה - מדוע הנאשם עד בסמיכות לשמיעת הראיות ישוב ויבקש לערוך סולחה אם הוא הקרבן בסיפור.

הגנה עצמית?

למעלה מן הצורך יצוין כי אפילו בית המשפט היה מקבל טענת ההגנה בחלקה כי במהלך האירוע המתלונן תקף לראשונה את הנאשם על-ידי כך שחבט בצווארו (ואין בידי לקבוע ממצא ביחס לכך) לא היה באמור כדי לפטור הנאשם

מאחריות לדקירתו של המתלונן. הדברים אמורים מתוך כך שבסיטואציה בה הנאשם מגיב באופן בלתי פרופורציונאלי לחבטה בצווארו באמצעות דקירות רבות בסכין, מקום בו מלכתחילה יכול היה להימנע מעימות ולמצער להיסוג מהמאבק שהתפתח, הרי שלא מתקיימות רבות מהדרישות המצטברות להגנה עצמית. אפילו כפי דברי בא-כוח הנאשם עסקין במי שממדיו צנומים אל מול ממדי גופו של המתלונן.

סוף דבר

משמצא בית המשפט ליתן אמון מלא בגרסתו של המתלונן, לה נמצאו חיזוקים שונים כפי שפורט לעיל, כאשר מנגד בית המשפט מוצא את גרסתו של הנאשם כבלתי מהימנה, ולמצער כזו שאין בה לעורר ספק סביר, הנני להרשיע את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום, כ"ו בניסן התשע"ו, 4/5/2016, במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט

החלטה

קובע לטיעונים לעונש ולקבלת תסקיר ליום 19.7.16 בשעה 13:30.

עותק הכרעת-הדין יועבר לידי שירות המבחן אשר יגיש תסקירו לעניין העונש עד למועד הדיון הנדחה.

ניתן להשיג את הנאשם בטל':, או באמצעות בא-כוחו בטל': 050-6524434.

למען הסר ספק, ובשים לב לדחייה הקצרה יחסית, ככל ששירות המבחן לא ייצור קשר עם הנאשם תוך חודש ימים יהיה עליו ליצור קשר מיוזמתו עם שירות המבחן על מנת לוודא שעד למועד הנדחה יוכן תסקיר.

הנאשם הוזהר בדבר חובת התייצבותו, ולא יקבל זימון נוסף.

ניתנה והודעה היום, כ"ו בניסן התשע"ו, 4/5/2016, במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט